

Τὸ μυτερό σου τὸ σκουφί,
Μίδ' ἀπ' τὴν ἄτριχη κορφή
πέτα κάτω
καὶ φέρε ἀπ' τὸ γλωρὸ τ' ἀχούρι
τὸ διχρονίτικο γαϊδούρι
τὸ βαρβᾶτο.

Ποὺ λάμπ' ἢ πέσσα του γυαλι
καὶ κανεὶς δὲν τὸ καβαλλεῖ
καὶ τὴ νιότη
τὴν ἀπερνάει στὰ πισινά του
ὀλόρθο, κ' εἶναι τ' ἀχαμνά του
ὄλο ἀξιότη.

Φέρ' το στὴ μέση τάλωνιοῦ
καὶ στὸ ριζὸ τοῦ πλατανιοῦ
ρίχ' το χάμου·
εἶν' ἢ σειρά του νὰ δοξάση
τοὺς γόνιμους θεοὺς, νὰ πιάσ' ἢ
προσφορὰ μου.

Πόψε παντρεύομαι γι' αὐτὸ
σοῦ ἀξίζει τέτοιο ἓνα σφαχτὸ
κοτσονᾶτο,
ἔσένα, Πρίαπε ἀσημομούρη,
ποῦσαι καὶ σὺ σὰν τὸ γαϊδούρι
τὸ βαρβᾶτο.

Κ. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Διαλαλητάδες στρίγγλοι διαλαλοῦν :
• Τῆς Μάγισσας ἢ κόρη τὸ ἀποφάσισε
• τὸν ἔρωτά της πῶς θὰ δώσει
• σ' ὅποιον τὸ ἀνθρωπομίλητο πουλί
• θὰ πάει καὶ θὰ σκοτώσει.